

24. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

Evankeliumi, Matt. 9: 18 - 26.

Ylenmäärin ihana on se työ, joka on tehty Jeesuksen sovintokuolemassa syntisten autuudeksi. Joka oikein ajattelee sitä kauheaa kadotusta, mikä meidän kaikkien edessämme olisi tämän elämän jälkeen, ellei Herra Jeesus Jumalan armosta olisi maistanut kuoleman katkeruutta meidän kaikkien edestä; joka sen lisäksi oikein tutkistelee, kuinka äärettömän suuri on se autuus, joka nyt Jumalan Pojan verellä ja ristin kuolemalla on valmistettu koko ihmissukukunnalle; joka myös ottaa huomioon sen, että nyt kaikki, kaikki ihmiset, voivat saada tämän suuren autuuden ja, ettei siihen tarvita muuta kuin, että he tahtovat, eivätkä seiso Pyhän Hengen vaikutusta vastaan. Joka kaikkea tätä oikein ajattelee, hänen täytyy pysähtyä ihmettelemään Jeesuksen tutkimatonta rakkautta langenneita ihmisiä kohtaan ja arvata kalliiksi se jumalallinen sovinto ja sen iankaikkisesti autuaaksitekevä voima. Niin, kuinka mahtaakaan Jeesuksen armo tulla meille oikein suureksi, kun me ajattelemme, ettei ainoastaan kaikki ole valmiina meille vaan myös, että Jeesuksen oman käskyn mukaan ilmoitetaan ihmisille, että meidän Jumalamme nyt on sovitettu Jumala, ja että heitä kehoitetaan ja rohkaistaan ainoastaan tulemaan ja saamaan osan siinä suuressa kirkkaudessa, joka heille on ansaittu.

Jos me oikein ajattelemme, mitä vaivaa Vapahtajamme näkee saadaksensa syntiset pelastetuiksi ja kuinka suurella pitkämielisyydellä Hän kantaa heitä ja kärsii heitä heidän tyhmyytensä aikana ja odottaa, että he vihdoinkin Hänen voimallisen armonsa kautta antaisivat voittaa itsensä antamaan koko sydämensä Hänelle kipupalkaksi; kun me kaikkea tätä ajattelemme, niin meidän on varmaan tunnustettava, **ettei kukaan niin rakasta kuin Jeesus rakastaa**. Ei mikään muu aja Häntä kaikkeen siihen armahtamiseen, jonka Hän meille osoittaa, ei muu kuin Hänen ääretön rakkautensa. Hän rakastaa meitä viheliäisiä ihmisiä niin suuresti, että Hän sydämeistään soisi, että meillä Hänessä olisi elämä ja olisi yltäkyllin. Jopa omilta lapsiltaan Hän täytyy

24. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

kärsiä paljon mielikarvautta, kun he usein saattavat Hänet murheelliseksi raadollisuudellansa olemalla ylpeitä, kevytmielisiä ja uskottomia, eivätkä kykene maksamaan kaikkea Hänen laupeuttansa, jolla Hän on rakastanut heitä, muulla tavalla kuin ainoastaan, että he joka päivä tunkeutuvat uuden armon ja armahtamisen tykö. Kun Hänen uskovaiset lapsensa ajattelevat sielunsa Paimenen väsymätöntä kärsivällisyyttä ja uskollisuutta heitä kohtaan; kun he ajattelevat, kuinka kauan Hänen on täytynyt kolkuttaa heidän sydämelleen ennen kuin he tahtoivat avata Hänelle sekä rakkaudesta ja hädän ajamana antaa sydämensä Hänelle; kun he vielä ajattelevat, kuinka Hän sitten jatkuvasti valvoo heidän elämäänsä varjellakseen heitä ja pitääkseen heidän silmänsä kiinnitettyinä Hänen sovintoonsa; ja vihdoin, kuinka sydämellisesti Hän rakastaa heitä, antaa heidän tuntea Hänen rakkautensa ja sen kautta pitää heidän sydämensä kiinnisidottuna Hänen sydämensä kanssa; kun he siis kaikkia näitä tutkivat, niin he Paavalin kanssa huudahtavat: ” **Mutta Jumala, joka rikas on laupiudesta, suuren rakkautensa tähden, jolla hän on meitä rakastanut, Ja kuin me vielä synnissä kuolleet olimme, on hän meitä Kristuksen kanssa eläväksi tehnyt; (sillä armosta olette te autuaiksi tulleet:) Ja on meidät ynnä hänen kanssansa herättänyt, ja istuttanut taivaallisiin menoihin Kristuksessa Jeesuksessa; Että hän tulevaisilla ajoilla ylönpalttisen armonsa rikkauden hyvydestänsä meidän kohtaamme Kristuksessa Jeesuksessa osoittais.**” Ef. 2: 4 - 7. Ja he sanovat sydämestään saman apostolin kanssa: ” **Mutta pois se minusta, että minä muusta kerskaisin, vaan ainoastansa meidän Herran Jeesuksen Kristuksen rististä, jonka kautta maailma minulle ristiinnaulittu on ja minä maailmalle.**” Gal. 6: 14. Ne, jotka ovat saaneet kiinnittää katseensa ristiinnaulittuun ja ovat Hänessä löytäneet autuutensa, rauhansa ja vanhurskautensa, he taipuvat mielellään tomuun Hänen jalkojensa juureen ja tunnustavat: **Hän, ristiinnaulittu on minun kunniani ja on oleva minun autuuteni.** Mutta kun autuus Jeesuksessa on valmistettu kaikille syntisille ja kaikkia niin rakkaasti kutsutaan tulemaan Hänen tykönsä antamaan Hänen virvoittaa ja autuaaksitehdä heidät, niin on ihmeteltävää, että niin harvat etsivät Häntä. Jos ihmisille sanottaisiin, mistä paikasta he voisivat löytää aarteen maahan kaivettuna, niin saataisiin nähdä, kuinka suuri joukko etsisi tuota aarretta väsymättä, että he, jos se olisi löydettävissä, mahtaisivat löytää sen. Mutta **kun** autuus Jeesuksessa taritaan syntisille ja heille vakuutetaan, että joka vain etsii Häntä, hänen pitää totisesti löytämän ja saaman Hänessä kaikki; ja joka tahtoo tulla, hän saa ostaa rahatta ja hinnatta; — silloin enin osa ihmisiä pysyy kylmänä ja liikkumattomana ja kuuntelee sitä iloista ja suloista evankeliumin sanomaa kuin jotakin turhaa asiaa, joka ei ensikään koskisi heitä. Tutkistelkaamme siis tänä päivänä kysymystä:

Miksi niin harvat etsivät Jeesusta?

1. Sitä että vain harvat etsivät Häntä

2. Sytä tähän ihmisten vastahakoisuuteen

Ensiksi

Harvat ovat ne, jotka etsivät Jeesusta. Useimmat ihmiset eivät pidä sen maksavan vaivaa välittää Hänestä, tulla armoon Hänen tykönänsä ja osallisuuteen Hänen kanssansa. He eivät pidä Häntä sinä, joka Hän todella on, nimittäin ainoana syynä ja perustuksena heidän autuuteensa. Ja tästä johtuu se, että niin monet ihmiset, jotka kaikki kuitenkin tietävät **heille määrätyn, että heidän kerran täytyy kuolla ja sitten seisoa Kristuksen tuomioistuimen edessä**, käyvät kuitenkin nyt varsin suruttomina autuudestansa, menevät ylenkatsoen Vapahtajan ohitse, ovat välinpitämättömät ja kylmät Häntä kohtaan eivätkä ajattele sitä suurta rakkautta, jonka Hän osoitti maailmalle, kun Hän antoi henkensä kuolemaan sovinnoksi kaikkien edestä. Ne tapaukset, joista tämän päivän evankeliumissa puhutaan, osoittavat selkeästi, kuinka huolimattomia ihmiset yleensä ovat etsimään autuuttansa Jeesuksessa, ja että he suruttomuudessaan jättävät sen kaikkein viimeiseksi. Evankelista Luukas sanoo, että tuo vaimo, josta tänä päivänä kerrotaan, oli kaikkiaan 12 vuotta etsinyt lääkäreiltä apua sairauteensa ja käyttänyt maksuksi siihen kaiken tavaransa saamatta mitään apua; — vihdoin hän pakeni Jeesuksen tykö ja tuli parannetuksi. Emme tiedä, oliko tämä vaimo epäluulosta Vapahtajaa kohtaan tai tietämättömänä Hänestä niin monta vuotta mennyt Hänen ohitsensa. Totta kuitenkin on, että enin osa ihmisistä on liian paljon hänen kaltaisensa siinä, että he viimeiseen saakka menevät Vapahtajan ohitse, ennen kuin he vihdoin Häntä tahtovat etsiä. Vapahtaja, joka on niin laupias, niin armollinen ja halukas auttamaan, on yleensä viimeinen, jolta neuvoa ja apua etsitään hengellisissä ja ruumiillisissa tarpeissa.

Ihminen vaeltaessaan tämän maailman lävitse iankaikkisuuteen on jätetty alttiiksi lukemattomille vaaroille ja vastoinkäymisille; mutta Herran armollinen varjelus seuraa häntä kuitenkin ja auttaa käymään niiden lävitse, vaikka useimmat ihmiset eivät tunne sitä Herraa, joka salatulla kädellään varjelee heitä; he eivät myöskään tunne omaa heikkouttansa ja voimattomuuttansa heittäytyäkseen Hänen uskollisiin käsiinsä; paljoo vähemmän he ovat kiitollisia Häntä kohtaan kaiken Hänen varjeluksensa ja holhouksensa edestä. Tuhansia Luojamme hyviä töitä tulee joka päivä meidän osaksemme, ja kuitenkin ihminen pilkkaa Luojaansa monta kertaa, vähintäänkin on monen sydän kylmäkiskoinen ja nurja Häntä kohtaan, **joka avaa armeiaan kätensä ja ravitsee kaikki, jotka elävät, suosiolla.** Huolimatta kaikesta ihmisten uppiniskaisuudesta ja häijyydestä ei kuitenkaan

24. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

Herran laupeudella ole loppua; vaikkakin Hän usein lähettää isällisen kurituksensa, siinä rakkaassa tarkoituksessa, että ihminen oppisi siitä tuntemaan Hänet ja etsimään Häntä. Kuitenkin näemme suurimman osan mieluummin etsivän apua muualta maailmasta kuin Vapahtajan tykönä, kokeilevan mieluummin kaikkia muita neuvoja, kuin että nöyryyttäisivät itsensä Herran Jeesuksen edessä ja antaisivat sielunsa Hänen käsiinsä. — Vihdoin, kun kaikkea muuta maailmassa on yritetty, ja kun mikään ei voi auttaa eikä mitään lohdutusta enää löydy, silloin — vasta silloin — käännyttään Jeesuksen puoleen etsimään armoa, apua ja lohdutusta Hänessä. Ja silloin Hänen aina huomataan olevan laupias ja armahtava Vapahtaja, joka meitä auttaa sielun ja ruumiin puolesta, hengellisissä ja maallisissa tarpeissa. Kun koko maailma meidät ylenantaa, niin Hän pysyy iäti uskollisena: **En minä ikänä hylkää enkä unohda sinua**, sanoo Hän. Kun muut ystävät vastoinkäymisen hetkellä meitä väärin kohtelevat, ja ennemminkin soimauksin repivät sydämen haavoja kuin parantavat niitä; niin Hän on valmis vuodattamaan virvoittavaista voidetta niihin, niin ettei Hän ainoastaan kevennä sydämen taakkaa palauttamalla mieliin armonsa ja voimansa, vaan myös itse työssä osoittaa Hänellä olevan kyllin neuvoja auttaa kaikkia, jotka Hänen tykönsä huutavat; joskin vasta äärimmäinen hätä olisi ajanut heidät Hänen tykönsä. Joka tuon köyhän vaimon kanssa tänä päivänä sydämen yksinkertaisuudessa heittää hätänsä Hänen päälleen, hän tulee jalosti autetuksi. Herra on luotettava sanoissansa ja lupauksissansa, vaikka ihmiset sydämensä ylpeydessä, epäuskossa ja sokeudessa mieluummin yrittävät kaikkea muuta maailmassa, ennen kuin he Hänen tykönsä tahtovat tulla.

Kun meillä Häneltä on henki, elämä ja kaikki, niin voimme turvata siihen, että Hän pitää varmasti murheen ajallisista asioistamme ja kantaa ne sydämellään niin hyvin kuin iankaikkisenkin menestyksemme. Ja kun Hän ristini puussa uhrasi kalliin henkensä ja verensä meidän edestämme, niin meillä on mitä varmin todistus siitä, että meidän autuutemme myöskin on samalla tavoin hellästi Hänen sydämellään, niin, jopa enemmänkin kuin kaikki muut maailmassa. Me tiedämme, että kaikki mitä meille tässä maailmassa tulee tapahtumaan, olkoon pientä tai suurta, käy Hänen kätensä kautta, ja että niille, jotka Häntä rakastavat, kaikkien asioiden täytyy käydä heidän parhaakseen. Monta vastoinkäymistä ja onnettomuutta Hän kääntää meistä pois, kun Hän näkee sen meille hyväksi; mutta usein Hän lähettää sulasta rakkaudesta päällemme monia sellaisia tuskia, joiden Hän kaikkiviisaudessaan näkee olevan meille parannukseksi ja edesauttavan meidän todellista ja iankaikkista parastamme. Silloin Hän kuitenkin voimallisella ja virvoittavaisella armonsa lohdutuksella tukee jokaista hätääkärsivää, joka huutaa Hänen tykönsä. Ajallisissa asioissa Herra on myös säätänyt monet välikappaleet, joiden kautta hätä voidaan joko täysin auttaa tai ainakin lievittää. Mutta hengellisissä

24. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

asioissa me olemme varsin voimattomat ja kykenemättömät mitään toimittamaan autuudeksemme. Kuitenkin Jeesus auttaa ja armahtaa kaikkia, jotka syntihädässään huutavat avuksensa Häntä; sillä Hänen sydämensä halu on, että kaikki ihmiset tulisivat Hänen tykönsä ja löytäisivät levon sieluillensa ja nauttisivat myös hedelmää ja siunausta Hänen verisestä kärsimisestänsä, kuolemastansa ja sovinnostansa. Kun me siis näemme, ettemme itse ensinkään mitään voi saada aikaan autuudeksemme, me havaitsemme kuinka suuresti me tarvitsemmekaan Jeesuksen armoa ja apua. Me olemme ratki viheliäiset syntiset, sielun ja ruumin puolesta turmellut, ja meidän sydämemme ovat luonnostaan täynnä epäuskoa, vihaa ja vihollisuutta Vapahtajaa kohtaan: **kaikki meidän sydämemme ajatus ja aivoitus on paha, hamasta lapsuudesta.** Kuinka me sitten niin turmellussa tilassa voisimme saada aikaan jotakin autuudeksemme, kun meillä ei ole siihen luontoa eikä taipumusta, ei halua eikä voimaa; emmepä me omasta voimastamme voi yhtä kertaa ajatella jotakin hyvää. Mutta kun ihminen tulee huolestuneeksi autuudestansa, niin tämä on ihmisen sydämessä Jumalan armon työtä, joka tulee Pyhästä Hengeltä. Sillä kun meillä luonnostamme ei ole edes pienintä ajatusta iankaikkisesta autuudestamme, vielä paljoa vähemmän meillä sitten on jotakin voimaa siihen. Mutta niin pian kuin Pyhä Henki on saanut avata silmämme näkemään itsemme tuomittaviksi syntisiksi, silloin me halajamme armoa, silloin me etsimme Jeesusta vakavissamme, emmekä pyydä muuta kuin tulla autuaiksi. Kuitenkin tapahtuu monelle ihmiselle, joka Jumalan Hengen armon kautta on herätetty hengellisestä unestansa, etteivät he kaikki etsi Jeesusta, vaan useimmiten etsivät kaikkinaista petollista lohdutusta ja apua ennen kuin he antavat evankeliumin voiman voittaa itsensä. Moni vaimentaa ja nukuttaa omantuntonsa sillä, että antaa maailman himojen hurmata itsensä vaimentaaksensa sen levottomuuden, joka Jeesuksen armosta ajaa takaa häntä. Toiset taas antavat tosin Jumalan Hengen saattaa heidät vakuuttuneiksi heidän syntisyydestänsä ja syvästä turmeluksestansa, mutta eivät kuitenkaan kohta etsi Jeesusta saadaksensa armoa ja anteeksiantamista Häneltä ja voimaa Hänen ansiostansa pyhyyteen ja synnin voittamiseen; vaan sen sijaan tahtovat itse ansaita autuuden itsellensä (ehkä he eivät itse usko sitä eivätkä sano niin) osittain paneutumisella kaikenlaisiin ulkonaisiin seikkoihin, osittain ankaralla pidättymisellä määrättyistä asioista, mikä myös usein menee niin pitkälle, että he rakkaudettomasti tuomitsevat lähimmäisensä, jotka syyllistyvät johonkin virheeseen, unohtavat niiden yli katsoa itseänsä ja sokeudessa kerskaavat myös itseänsä autuaiksi, kun he eivät syyllisty sellaisiin erehdyksiin. Mutta nämä eivät huomaa kuinka heidän oma sydämensä kuitenkin on täynnä syntiä ja pahuutta, eivätkä tahdo tietää, että puhdistukseen synneistä löytyy yksi ainoa neuvo, nimittäin Jeesuksen Kristuksen Jumalan Pojan veri. Sellaiset

24. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

unohtavat tuskassansa katsoa Jeesuksen puoleen, joka on uskon alkaja ja täyttävä.

Toiseksi

Miksi sitten ihmiset useimmiten ovat niin vastahakoisia etsimään vapaata ja ansaitsematonta armoa Jeesuksessa, joka kuitenkin on alttiina kaikille Hänen lunastetuilleensa? Siihen on monta syytä, jotka kuitenkin kaikki johtuvat meidän oman sydämemme turmeluksesta. Suurin joukko maailmassa elää aikansa murheettomina iankaikkisesta autuudestaan; he tietävät kyllä, että armo on valmistettu heille, mutta heidän kevytmielisyytensä estää heitä vakavasti ajattelemasta kuolemattoman sielunsa parasta. Maailman syntinen ilo vangitsee heidän sydämensä viettelevillä kiusauksillaan, ja heidän luonnollinen ylpeytensä estää heitä pitämästä itseänsä kadotettuina syntisinä. Tämän maailman jumala sokaisee heidän mielensä. He kuulevat kyllä suurta evankeliumin sanomaa Jumalan armahtavaisesta rakkaudesta Kristuksessa Jeesuksessa, mutta sydän jää kuitenkin kylmäksi, ja se on heille varsin vieras asia, joka ei ensinkään koske heitä. Nyt niin kauan kuin ihmiset pysyvät sellaisessa kylmäkiskoisuudessa ja villityksessä, eivätkä anna Jumalan Hengen työn saada sijaa sydämessänsä, niin kauan he myös pysyvät hengellisesti kuolleina ihmisinä. He eivät tunne tarvitsevansa mitään eivätkä he palavasti halaja Jeesuksen puoleen. Kuinka he sitten etsisivät Häntä?

Mutta mitä tulee taas niihin, jotka Jumalan armo on herättänyt ja saattanut murheenpitoon autuudestaan, niin on sydämen luonnollinen ylpeys ja epäusko usein syy siihen, että he vasta myöhään oppivat yksinkertaisesti etsimään suurta armoa, joka on heille Jeesuksen kuolemassa valmistettu. Muutamat eivät tahdo nöyryyttää itseänsä Vapahtajansa edessä ja antaa Hänen tehdä heitä jumalattomina vanhurskaiksi; muutamat pelkäävät lähestyä Häntä. Vaikka nämä nyt ovat luonteeltaan erilaisia, niin ovat he kuitenkin useasti toinen toiseensa verrattavia siinä, että he ensin tahtovat tehdä itsensä vanhurskaaksi ja tyytyä itseensä, ennen kuin he tahtovat asettua Herran Jeesuksen eteen. He eivät usko Häntä autuutensa ainoaksi perustukseksi, he eivät tunne, kuinka rakas ja sydäimestä laupias Hän on niitä kohtaan, jotka hengen köyhyydessä etsivät Häntä.

Jospa ihmiset kerrankin tulisivat käsittämään Jeesuksen tutkimattoman rakkauden, lempeyden ja armahtamisen oikein suureksi! Jospa he kerrankin saisivat sen uskalluksen Jeesukseen, kuin tämä vaimo tänä päivänä, ja tulisivat vakuuttuneiksi siitä, että jos he tahtoisivat tulla Hänen tykönsä, niin koko heidän sielunsa vika tulisi parannetuksi. Jumalan ilmoitetussa sanassa ei osoiteta meille muuta tietä kuin tämä, että me tunnustamme syntimme Vapahtajan edessä ja sitten ainoastaan Häneltä ja Hänen kuolemansa tähden odotamme armoa, vanhurskautta ja voimaa pyhään elämään Jumalan ja kaikkien ihmisten edessä.

24. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

Opetä Sinä itse, Herra Jeesus! Sinun Henkesi valistuksella meitä tuntemaan tämä kallis totuus ja anna meille elävä vakuutus siitä, että Sinussa ainoassa ja Sinun kalliissa sovinnossasi on armo ja syntien anteeksiantamus meille saatavana. Anna Sinun väkevän armosi voittaa kaikki ne, jotka kulkevat maailmassa sokeudessansa, etsimään Sinua ja löytämään Sinussa armon ja autuuden. Kirkasta Sinun suuri rakkautesi kaikille epäröiville, jotka eivät rohkene lähestyä Sinua. Sinun kuolemasi ja ansiosi taivuttakoon kaikki ylpeät ja itsevanhurskaat sydämet. Sinun armosi ja suojeluksesi olkoon kaikkien niiden päällä, jotka ovat etsineet Sinua ja löytäneet Sinut, että he loppuun asti pysyisivät Sinussa, eivätkä tulisi häpeään Sinun tulemisessasi.